



מדינת ישראל  
משרד החינוך



# מערכת שידורים לאומית

## מפגש אישי עם יצירות וסיפורים

ליבי או: מה קרה לאיש עם הכלב?

עם הדס ליבוביץ'



על מה הספר ומה קרה לאיש-עם-הכלב?





אני הייתי ילדה כזו...



היא קראָה לוּ האַישׁ־עם־הַכָּלֵב, כִּי לֹא יִדְעָה מֶה שְׁמוֹ וְכִי תָמִיד תָּמִיד הָיָה עִם הַכָּלֵב שְׁלוֹ, אַף פַּעַם לֹא לָבַד. לְשֵׁנֵיהֶם הָיוּ עֵינַיִם טוֹבוֹת וּמַחֲיִכוֹת (יֵשׁ אָנָּשִׁים שִׂוִּדְעִים לְחֵיף מֵהָעֵינַיִם, וְיֵשׁ גַּם כָּלָבִים כָּאֵלֶּה). פַּעַם אָמַרְהָ לָּהּ שְׂאֲנָשִׁים הוֹפְכִים לְהִיּוֹת דּוֹמִים לְכָלֵב שְׁלָהֶם עִם הַשָּׁנִים, אוֹ שְׂאוּלֵי אָמַרְהָ לְהֵפֵךְ - שֶׁהַכָּלָבִים נִהְיִים דּוֹמִים לְאָנָּשִׁים? בְּכָל מְקוֹרָהּ, הָאִישׁ־עִם־הַכָּלֵב נִרְאָה מִמֶּשׁ כְּמוֹ הָאָבֶּא אוֹ הַדּוֹד שֶׁל הַכָּלֵב שְׁלוֹ. לֹא בְצָחוּק, בְּאִמְתּוֹ!

כָּל יוֹם, כְּשֶׁזָהָתָה אוֹתָם מִרְחוֹק, מִחֲלוֹן הַכֶּתֶה, מִתְהַלְכִים  
בְּשִׁבִיל שְׁלִיד הַחֲרָשָׁה, זֶה הָיָה הַסִּימָן הַסּוֹדִי שֶׁלָּה לְכַךְ שִׁיוֹם  
הַלְמוּדִים הָאָרֶךְ וְהַמְשַׁעֲמִים עוֹד מֵעַט נִגְמָר. הֵם תָּמִיד עֹבְרוּ  
נֶשֶׁם בְּשַׁעַת קְבוּעָה - בְּשַׁעַת הַחֲמִישִׁית וְהָאַחֲרוֹנָה שֶׁל הַיּוֹם,  
וּלְלִיבֵי הַיְתָה הַרְגָשָׁה, שֶׁמִּבֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהִיא רוֹאָה יוֹם  
יוֹם מִהַחֲלוֹן עַל הַשִּׁבִיל הַזֶּה - הָאִישׁ־עַם־הַכֶּלֶב הוּא הַיְחִיד  
שֶׁרוֹאָה אוֹתָה בַּחֲזָרָה.

היא רצתה כלב. אמא ואבא אמרו שבדירה קטנה כמו שלהם אין מקום לכלב, אבל ליבי ידעה שצריך רק מקום בלב. בכל יום שנשי, בדרך חזרה מבית הספר, היתה עוצרת בעמדה של 'צער בעלי חיים' שבמרכז המסחרי, מלטפת את כ-ל הכלבים שחכו שם לבעלים חדשים, בלי לקפח אף אחד, ובודקת מקרוב-קרוב אם יש כלב אחד יחיד ומיוחד שדומה רק לה. אמנם לא יכלה בשום אופן לדמין כלב עם עינים ירקרות, קוקו ארוך בצבע חום דבש ואף עם נמשים, אבל היתה שווה לנסות.

מה פירוש – 'עיניים מחייכות'?



צורה ספרותית לתאר דבר אחד  
על ידי שימוש בדבר אחר



## שאלה מס' 3

למה קוראים לגיבורת הספר 'ליבי'?



למה לדעתך קראתי לגיבורת הספר 'ליבי'?



אָמאָ קאָראָה לָהּ בְּכָל מִינֵי שְׁמוֹת - לִיב־לִיב, לִיבִישׁ, וְגַם  
בְּצָחוֹק לְפַעֲמִים - לוֹבָה, לְמָרוֹת שֶׁהִכִּי אָהֲבָה לְקָרָא לָהּ  
בְּשֵׁם הָאֲמֹתַי שְׁלָהּ, לִיבִי, וְתַמִּיד סִפְּרָה לְכָל מִי שֶׁרָצָה לְשָׁמַעַ  
(וְגַם לְמִי שֶׁלֹּא) שֶׁהִיא יִלְדָה שִׁיִּצְאָה לָהּ מֵהַלֵּב, לֹא מֵהַבֶּטֶן.  
לְכֵן קוֹרְאִים לָהּ לִיבִי. וְגַם בְּגִלְלַת הַשִּׁיר.

אינפי = הלב שלי



ההרפתקה מתחילה...

## קטע מתוך הספר

”מה יש לך, מה קרה?” גאיה עוד הכניסה את הספרים  
והמחברות לילקוט כשליבי משכה אותה בבהילות בשרוול  
לצאת אחריה החוצה מהכיתה.  
”אני אסביר לך בדרך, אנחנו חייבות לרוץ לראות מה קרה  
לאיש-עם-הכלב!”  
”איזה איש ואיזה כלב?” רצה גאיה אחריה בחסר רצון.  
בנגוד לליבי, היא לא אהבה הרפתקאות או הפתעות לא  
צפויות, אבל תמיד נגררה אחריה בלי בררה.

## קטע מתוך הספר

לִיבִי לֹא זָכָרָה אִם הִיא סִפְרָה לְגַאִיָּה עַל הָאִישׁ־עַם־הַכָּלֵב  
אוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא רַק בְּתוֹךְ הַמְחַשְׁבוֹת שֶׁבְּרֹאשׁ שְׁלָה, אֲבָל  
זֶה לֹא הָיָה חָשׁוּב עֲכָשׁוּ. הִיא רָצְתָה לְהִגִּיעַ מֵהָר לְשִׁבִיל  
שֶׁמֶאֱחֹרֵי הַגֵּדֵר, וְלִרְאוֹת שֶׁהָאִישׁ קָם מִהַמְדַרְכָּה וְשֶׁהַעֵינַיִם  
שָׁלוּ חָזְרוּ לְחַיָּה, כִּי מָחָר בְּשַׁעַת הַחֲמִישִׁית הוּא שׁוֹב צָרִיךְ  
לְחַלֵּף בְּשִׁבִיל שְׁמוֹל חֲלוֹן הַכֶּתֶה כְּשֶׁלִּיבִי תִבְהֶה הַחוּצָה  
וְתַחֲכָה לְצִלְצוֹל הַגּוֹאֵל, וְאוֹלֵי אֶפְלוּ יִנְפְּנֶה לָהּ לְשִׁלּוֹם כְּמוֹ  
שֶׁנִּדְמָה הָיָה לָהּ שֶׁעָשָׂה אֶת־מוֹל.



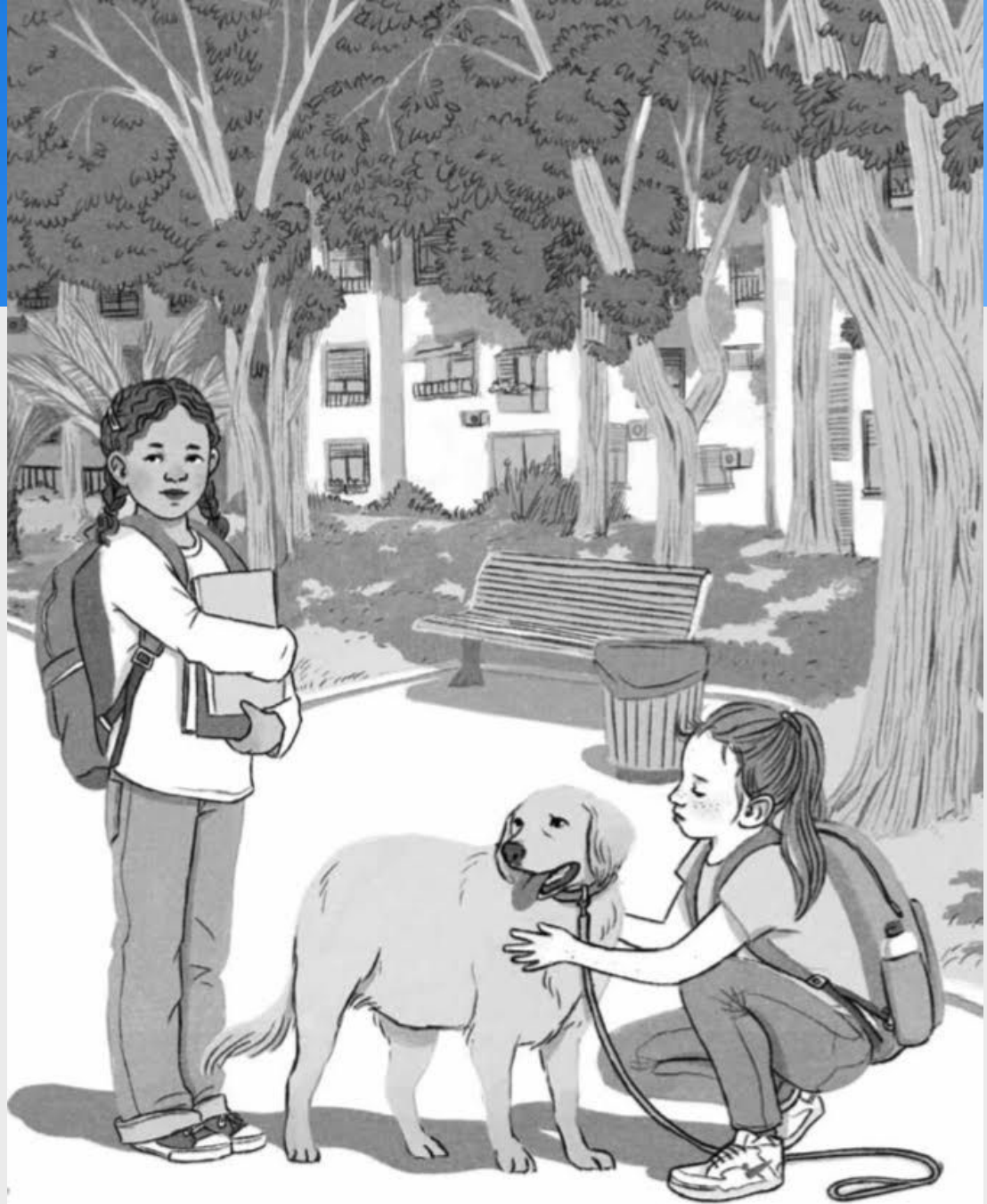
## קטע מתוך הספר

כְּשֶׁהִגִּיעוּ שְׁתִּיָּהוּן בְּלִי נְשִׁימָה לַמָּקוֹם שָׁבוּ רַק לְפָנַי רָגַע עִמָּדוּ  
הַרְבֵּה אֲנָשִׁים סְבִיב הָאִישׁ־עַם־הַכֶּלֶב, עִמָּד שָׁם רַק הַכֶּלֶב.  
הוּא הַסְּתוּבָב בְּכַבְדוֹת כְּשֶׁהִרְצוּעָה נִגְרַרְת אַחֲרָיו לְאֵן שֶׁהִלָּה,  
וְהַעֵינַיִם שָׁלוּ הָיוּ אַבּוּדוֹת וְדוֹאָגוֹת וְלֹא מְחִיכוֹת בְּכָלֵל. לִיבִי  
הַסְּתוּבָבָה סְבִיב עֲצָמָה כָּמוֹ סְבִיבוֹן וְהַסְּתַכְּלָה טוֹב טוֹב לְכָל  
הַכּוֹוֹנִים כְּדִי לִמְצֹא אֶת הָאִישׁ־עַם־הַכֶּלֶב, וְרַק כְּשֶׁעִינִיָּה הִגִּיעוּ  
עַד לְקִצָּה הַחֲרָשָׁה, בְּמָקוֹם שָׁבוּ הַשְּׁבִיל מִתְחַבֵּר לְרָחוֹב  
הָרָאשִׁי, הִיא רָאָתָה אֲמִבּוּלֵנִס שְׁשָׁנֵי חוֹבְשִׁים בְּחִלְצוֹת לְבָנוֹת  
בְּדִיוֹק סָגְרוּ אֶת דְּלִתוֹתָיו, וְדָפְקוּ עָלֶיהוּ חֲזָק כְּדִי לְסַמֵּן לְנֶהָג  
שֶׁהוּא יְכוּל לְנִסֵּעַ.

## קטע מתוך הספר

הַאֲמָבוּלָנִס נָסַע, וְלִיבֵי הַרְגִישָׁה אֶת הַדְּמָעוֹת עוֹלוֹת וּמִטְפָּסוֹת  
לָהּ בַּגָּרוֹן. הִיא הִתִּישְׁבָה עַל הַשְּׁבִיל לְצַד הַכֶּלֶב, שֶׁהִיא שָׁמֵן  
וְכֵבֵד גּוֹף יוֹתֵר מִמָּה שֶׁנִּרְאָה מִחִלּוֹן הַכֶּתֶה, וְלִטְפָה אֶת שַׁעַר  
הַדְּבֶשׁ הַרְף שָׁלוֹ.

”איזה מתוק...!” גאיה רכנה גם היא ללטף את הכלב  
שנשאר בלי האיש שלו, וליבי נזכרה שהיא עוד לא ספרה  
לה כלום על מה שקרה, ושהיא בטח חושבת שזה סתם  
עוד כלב מתוק שכּיף ללטף ברחוב כמו שהן תמיד עושות  
בדרך חזרה הביתה מבית הספר.



## קטע מתוך הספר

”זה הכלב של האישי-עם-הכלב, היא אמרה בשקט והרגישה  
אין בלי הזמנה הדמעות עלו מהגרון עד לעינים ונזלו לה על  
הלחיים. ”הם תמיד תמיד ביחד. אני רואה אותם מהחלון כל  
יום בשעה החמישית כבר מהשנה שעברה.”  
”אבל אין פה שום איש, רק כלב...” גאיה הסתכלה מסביב  
ומשכה באף, כי תמיד יש לה אלרגיה למשהו.

בְּאֵמֶת לֹא הָיָה אִף אֶחָד סְבִיבֵן עֲכָשׁוּ, רַק הַצִּפּוּרִים מֵהַעֲצִים  
הַמְּשִׁיכּוֹ עִם הַצִּיּוּצִים שְׁלֵהוּ, וְלִיבֵי שׁוֹב חֲשֻׁבָה לְעֲצֻמָּה  
שְׁחֻבֵל שֶׁהִיא לֹא צְפוּרָה, כִּי אִזּוֹ הִיְתָה רוֹאָה מִלְמַעְלָה אֶת מֵה  
שֶׁהוֹלֵךְ לְקִרְוֹת וּמִזְהִירָה אֶת הָאִישׁ־עַם־הַכֶּלֶב מִפְּנֵי הַיֶּלֶד עִם  
הָאוֹפְנִים הַיִּרְקִים, וְאִף אֶחָד לֹא הָיָה נוֹסֵעַ בְּאִמְבּוֹלָנִס עֲכָשׁוּ  
לְבֵית הַחוֹלִים. וְהַכֶּלֶב שֶׁל הָאִישׁ־עַם־הַכֶּלֶב לֹא הָיָה נִשְׁאָר  
לְבַד עִם רְצוּעָה שְׁאִין מִי שִׁיאֲחֹז בָּהּ.

לִיבִי יִדְעָה שֶׁהִיא לֹא מִתְכַּוֶּנֶת לְהַשְׁאִיר אֶת הַכֶּלֶב לְבַד עַל  
הַשֶּׁבִיל.

הִיא יִדְעָה גַם שֶׁהִיא חַיֶּבֶת לְבָרֵר לְאֵן לְקַחוּ אֶת הָאִישׁ-עִם-  
הַכֶּלֶב בְּאִמְבּוּלָנִס, וְשֶׁחַיִּבִים לְמַצֹּא אֶת הַיֶּלֶד שֶׁרִכַּב עַל  
הָאוֹפָנִים הַיְרֻקִים, כִּי כָּכָה לֹא מִתְנַהֲגִים.

חוץ מזה היא זכרה שאבא ואמא לא מרשים לה להכניס  
כלב הביתה, אבל מכל הדברים - מזה לא היה אכפת לה.  
אמא תמיד אומרת שצריך לעזור לחברים בצרה. הכלב הזה  
נמצא עכשו בצרה צרורה, והיא החברה היחידה שיש לו  
כרגע, אז היא תעזור לו וזהו.

היא נגבה את הדמעות כדי שגאיה לא תלחץ, התרוממה  
מהמדרכה, אחזה את הרצועה של הכלב והתכונה ללכת

הַבֵּיתָה, אָבֵל הַכֶּלֶב מִשֶּׁךְ בְּנַחֲשׁוֹת לַכוּוֹן הַשְּׁנִי וְהִיא הַחֲלִיטָה  
לִלְכֵת אַחֲרָיו.

”מָה אַתְּ עוֹשֶׂה? צָרִיךְ לִלְכֵת לַצַּד הַשְּׁנִי.” גַּאִיהָ לֹא הִבִּינָה  
כָּלוּם. ”אַתְּ מוֹכֵנָה לְסַפֵּר לִי מַה קוֹרָה פֹּה?”

”בּוֹאִי.” לִיבִי הִתְחִילָה לִלְכֵת בְּעִקְבוֹת הַכֶּלֶב, וְגַאִיהָ הִלְכָה  
בְּעִקְבוֹתֶיהָ בָּאֵי רָצוֹן. בַּדֶּרֶךְ לִיבִי סִפְּרָה לְגַאִיהָ עַל מַה  
שֶׁרָאָתָה מֵהַחֲלוֹן שֶׁל הַכֶּתֶה. עַל הָאֲמִבּוּלֵנִס שֶׁנִּסַּע וְעַל רוֹכֵב  
הָאוֹפָנִים עִם כּוֹבֵעַ הַמְצָחִיהָ שֶׁבָּרַח מִשָּׁם. תּוֹךְ כִּדֵי שֶׁדִּבְּרָה,  
נִסְתָּה לְהִבִּין בְּעִצְמָהּ מַה הִיא אֲמוּרָה לַעֲשׂוֹת עִכְשָׁנוּ.







”נו, אַז לָאָן אַנְחָנוּ הוֹלְכוֹת? אַמָּא לֹא מְרַשָּׁה לִי לִלְכֹת לְבַד לְמִקְוֹמוֹת שְׂאֵנִי לֹא מְכִירָה.” גַּאִיָּה נִגְרָרָה אַחֲרֶיהָ עִם הַתִּיק הַכָּבֵד, מוֹשֶׁכֶת בְּאֵף לְלֹא הַפְּסָקָה, וְלִיבִי, שֶׁהֵיְתָה עֶסוּקָה עִם הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הָרֹאשׁ וּפְחוֹת עִם מַה שֶׁקוֹרָה מְסֻבִּיב - הַרִימָה עֵינַיִם וְהִסְתַּכְּלָה לְצַדְדִים.

”אִין לִי מִשְׁגַּ... אֲבָל עוֹד מְעַט נִגִּיעַ. אֲנִי מְרַגֶּשֶׁה שְׁזֵה קָרוֹב, אֲמָרָה, כְּדִי לְהַרְגִיעַ אֶת גַּאִיָּה וְגַם כְּדִי לְהַרְגֵעַ בְּעֶצְמָה.

הַן הַמְשִׁיכּוֹ לְלַכֵּת אַחֲרֵי הַכֶּלֶב הַזֶּהב, שֶׁהוֹבִיל אוֹתָן לְרַחֹב צָר וּבוּ בְּתִים בְּנֵי קוֹמָה אַחַת וְחָצַר קִטְנָה. נִדְמָה הָיָה לְלִיבֵי שֶׁהָרַחֹב הָזֶה מְכָר לָהּ מִהַבְּקוֹרִים אֶצֶל רוֹפֵא הַשָּׁנִים, אֲבָל הִיא לֹא הִיְתָה בְּטוּחָה.

הַכֶּלֶב נֶעְצַר לִיד בֵּית מִסְפֵּר תִּשְׁעֵי. זֶה הָיָה בֵּית יִשָּׁן, סָגוֹר עִם שַׁעַר בְּצַבֵּעַ לָבָן מִתְקַלֵּף וְעָלְיוֹ שְׁלֵט עִם כַּמָּה אוֹתִיּוֹת עֵץ בְּצַבֵּעַ דְּהוּי. נִרְאָה שֶׁפַּעַם הָיָה כָּתוּב עָלָיו שֵׁם מְשַׁפָּחָה, אֲבָל חֵלֶק מִהָאוֹתִיּוֹת נִפְלוּ וְנִשְׁאַר רַק: גוּ— בַר—.

הַכֶּלֶב הִתְיַשֵּׁב מִתְנַשֵּׁף לִיד הַשַּׁעַר וְהִסְתַּכֵּל עַל הַיְדִית בְּצַפְיָה, מְחַכָּה שִׁיפְתָּחוּ לוֹ.

גוֹבֵר

9



# הזמנה לחשיבה

מה אתם הייתם עושים?

# הזמנה לחשיבה

ג ו ב ר

האם חלמת תמיד להיות סופרת?





מדינת ישראל  
משרד החינוך

# תודה שצפיתם בשידור

הופק עבור משרד החינוך ע"י מטח